

KERESZTÉNY ÉLET

A VALLÁSOS CSALÁDOK
HETILAPJA

2008. november 23.

Ára: 115 Ft / 0,90 lej / 10 SK

XVI/47.

A Máltai Szeretetszolgálat munkatársai egy hajléktalannal beszélgetnek a Déli pályaudvarnál. A 20 éves szervezet vezetőjével lapunk 2. oldalán olvashatnak interjút (Fotó: MTI archívum)

20 év az irgalmasság jegyében

„Meggyőződésem, hogy a világ összes gondja és baja a rosszhangulatú emberek lelkéből támad, mert az emberek tele vannak elvárásokkal a világ iránt. Másoktól várnak valamit, ahelyett, hogy ők tennének meg egy lépést az úton.” – nyilatkozta Kozma Imre irgalmasrendi szerzetes, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat elnöke a Magyar Kurír munkatársának annak kapcsán, hogy a szervezet nemrég ünnepelte 20. születésnapját.

– Mivel lenne kevesebb a világ, ha nem lenne a Magyar Máltai Szeretetszolgálat?

– Kevesebb lenne a szeretet. Erre egyszerűen ezt válaszolhatnám, hiszen a szeretet nem fogalom, hanem konkrét cselekedet. Akkor van jelen a szeretet, ha az ember hajlandó felebarátjaként tekinteni a másik embert, felebarátom azonban csak az lehet, akivel jól teszek. Ha ez a jó nincs jelen a világban, az azt jelenti, hogy híján van a szeretetnek. Az embereknek nem valamire van szüksége, hanem valakire. Az embernek a másik emberre van szüksége, hiszen egymásból élünk és egymást éltetjük.

– Hogyan látják az emberek a Szeretetszolgálat tevékenységét kívülről, és hogyan látja Ön belülről?

– Azt gondolom, hogy általában félreértene bennünket, mert a világ eseményekre figyel, a mi életünkben viszont nagyon kevés az esemény. Furcsa, hogy ezt mondom, de sokkal több a csendes munka, sokkal több mindennel foglalkozunk, mint amiről az emberek tudomást szereznek. Mi csendben vagyunk jelen a társadalomban, s ezért sokszor kritizálnak is bennünket, hiszen rengeteg szervezet egész évben akciózik. Mi nagyon ritkán hirdetünk meg akciót, ritkán rendezünk jótékonyági együttléteket,

mert az időnk nem engedi. Azt valljuk, hogy egy év 365 napból áll, nem csupán eseményekből és ünnepekből. Az alapkonceptiókat így tudnám megfogalmazni: odaadott élet és a másik ember elfogadása. S ezt a mindennapokban kell megjelenítenünk.

– Munkájuk nemcsak azt jelenti, hogy pénzt gyűjtenek és azt szétosztják, hanem sokszor emberek sorsára is hatással vannak. Milyen hangsúlyt kap ez a szervezet életében? Nem elsősorban a rászorultakra gondolok, hanem inkább a segítőkre, akik például itt találják meg a hivatásukat.

– Az élet alapvető kérdése, hogy mi, emberek egymásra találunk-e. A problémák mind abból fakadnak, hogy az emberek kiszorulnak közösségekből. Nem számít, miért, ennek millió oka lehet. A Biblia egyetlen szóval szegényeknek nevezi azokat az embereket, akik nem tartoznak teljes értékű emberként egy közösséghez. A mi feladatunk mindent megtenni azért, hogy senki se érezze kirekesztettnek magát, mert bármilyen hátrányos helyzetben is van, attól még teljes értékű tagja a közösségnek. A Máltai Szeretetszolgálat valójában emberek egymásra találását koordinálja, és ha ezt a segítők oldaláról nézzük, akkor ez azért fontos, mert mindenkinek szüksége van arra a lelki élményre, ami csak akkor tapasztalható

meg, ha az ember jól tesz. Meggyőződésem, hogy a világ összes gondja és baja a rosszhangulatú emberek lelkéből támad, mert az emberek tele vannak elvárásokkal a világ iránt. Másoktól várnak valamit, ahelyett, hogy ők tennének meg egy lépést az úton. A támogatásra szoruló ember számára viszont ez az életet jelenti, mert ezek által a megnyilatkozások által az ember növekedni tud, megtalálja önmagát a másik mellett, és megtalálja a helyét is a közösségben. Ez kölcsönös folyamat, és valójában minden karitatív szervezetnek ez a dolga. Bármit tesz, az csak eszközként szolgál ehhez. A pénzügyűjtés, a segítségnyújtás, egy idősothton működtetése, szociális programok megvalósítása mind-mind arra szolgál, hogy azok az emberek, akik nincsenek a helyükön, valamilyen módon visszanyerjék az emberi arcukat.

– Mi jelentette a legnagyobb örömet az elmúlt húsz évben?

– Sok konkrétumot tudnék felsorolni, nehéz kiemelni egyet közülük. A legmeggrázóbb élményem, ami persze örömet is jelentett, talán az volt, amikor a délszláv háború idején a szerb hadsereg generálisával tárgyaltam, és kimondtam azt a mondatot, hogy az én szövetségese Jézus Krisztus, és őt még soha senki nem győzte le... Akkor megjelent egy könnycsepp a szememben, és teljesítette a kérésemet, engedte a civil embereket a körülrárt Vukovárból. Akkor megtapasztaltam ezt. Emberi öröm és lelki élmény volt, hogy a kegyelmi erő nagyobb hatalom, mint a fegyverek hatalma.

Horánszky Anna